

Sygn. akt VII U 42/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodnicząca:	SSO Monika Miller-Młyńska
Protokolant:	stażysta Michał Maśnik

po rozpoznaniu w dniu 18 sierpnia 2016 r. w Szczecinie

sprawy E. G. (1) i Z. P. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołań E. G. (1) i Z. P. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z 18 listopada 2015 roku nr (...)

postanawia:

I. umorzyć postępowanie w sprawie;

II. odstąpić od obciążania E. G. (1) i Z. P. (1) kosztami procesu.

Sygn. akt VII U 42/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 18 listopada 2015r., nr 638/15 Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. stwierdził, że E. G. (1) jako pracownik u płatnika składek Z. P. (1) nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu w okresie od 25 maja 2015r.

Zarówno E. G. (1), jak i Z. P. (1) złożyli odwołania od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany.

Organ rentowy domagał się oddalenia odwołań, przy jednoczesnym zasądzeniu na rzecz odwołujących kosztów procesu.

W toku postępowania odbyła się jedna rozprawa, w której wzięła udział pełnomocnik organu rentowego. Na rozprawie tej przesłuchano dwóch świadków oraz informacyjnie wysłuchano ubezpieczoną. Na rozprawie w dniu 18 sierpnia 2016r., na której mieli zostać przesłuchani oboje odwołujący w charakterze stron, a także kolejny świadek, nie stawiła się pełnomocnik organu rentowego. Pełnomocnik Z. P. złożyła natomiast w jego imieniu oświadczenie o cofnięciu

odwołania, motywowane złym stanem zdrowia jej mocodawcy i poparte zaświadczeniem lekarskim stwierdzającym wyznaczenie terminu operacji Z. P. na dzień 28 września 2016r. Takie samo oświadczenie złożyła także E. G. (1).

Zgodnie z treścią przepisu art. 355 § 1 k.p.c., sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Biorąc pod uwagę, że to odwołujący się są w niniejszej sprawie „gospodarzami procesu”, należało uznać, że mieli prawo zdecydować, czy – mając wiedzę o problemach zdrowotnych Z. P. - chcą aby postępowanie sądowe, wiążące się dla wielu osób ze stresem, toczyło się dalej, czy też nie. Sąd, po przeanalizowaniu całości dokumentacji znajdującej się w aktach, uznał, że cofnięcie odwołania w przedmiotowej sprawie jest dopuszczalne, zgodne z prawem i nie zmierza do obejścia prawa (art. 203 § 1 i 4 k.p.c.), oraz nie narusza słusznego interesu strony (art. 469 k.p.c.).

Uwzględniając powyższe, orzeczono jak w punkcie 1. sentencji postanowienia.

W myśl regulacji zawartych w art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata (radcę prawnego) zalicza się przy tym wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata (radcę prawnego), koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Obciążenie strony, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, całością lub nawet tylko częścią kosztów procesu może w okolicznościach konkretnej sprawy pozostawać trudne do pogodzenia z poczuciem sprawiedliwości oraz zasadami współżycia społecznego. Z tego względu ustawodawca przewidział - w art. 101, 103 i 110 k.p.c. (zasada zawinienia), art. 102 (zasada słuszności) oraz art. 100 i 104 (zasada kompensaty kosztów) - specjalne unormowania pozwalające nie obciążać strony przegrywającej obowiązkiem zwrócenia przeciwnikowi całości lub części kosztów. W szczególności, stosownie do treści art. 102 k.p.c., w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ów ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu; jest więc rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (por. m.in. postanowienie SN z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, LEX nr 7366).

Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu, według doktryny oraz judykatury zaliczyć należy zarówno okoliczności związane z przebiegiem procesu, takie jak sposób prowadzenia procesu przez stronę przegrywającą sprawę (postanowienie SN z 28 czerwca 1966 r. I CR 372/65), subiektywnie przekonanie powoda o słuszności swojego żądania które jednak z uwagi na upływ terminu nie może być przez niego poszukiwane na drodze sądowej (wyrok SN z dnia 20 grudnia 1979 r., III PR 78/79, OSPiKA 1980, z. 11, poz. 196, z glosą W. Siedleckiego), zmiana stanu prawnego zaszła w trakcie procesu, jak również pozostające poza jego obszarem (np. stan majątkowy stron, ich sytuacja życiowa).

W ocenie sądu w niniejszej sprawie zachodziły przesłanki, by zastosować normę art. 102 k.p.c. Wprawdzie bowiem E. G. i Z. P. cofnęli swoje odwołania, co formalnie nakazuje by uważać ich za stronę przegrywającą niniejszy proces, to jednak nie bez znaczenia są okoliczności, w jakich cofnięcie to nastąpiło oraz przebieg całego procesu. W powyższej sytuacji, mając na uwadze zmianę sytuacji życiowej stron, na podstawie art. 102 k.p.c. orzeczono jak w punkcie 2. sentencji.